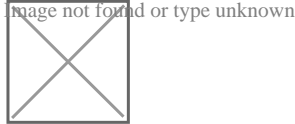

Τα χαρακτηριστικά της μοναχικής πολιτείας, κατά το Γέροντα Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Lcwf5d>]

β. Γνωρίσματα της μοναχικής ζωής.

Η αποδοχή της μοναστικής κλήσης γεννά μέσα στον υποψήφιο μοναχό τον πόθο για μια ζωή αγάπης [509] τριαδικής, η οποία συνίσταται στην απώλεια του εγώ προκειμένου να οδηγηθεί στην κατάφαση του είναι του, ώστε σύμπασα η ύπαρξή του να «αναφέρεται» στο Θεό · ο άλλος γίνεται ο πραγματικός εαυτός του, ο δικαιούχος, ο κριτής, κι έτσι ισορροπούνται οι διαπροσωπικές σχέσεις και θεμελιώνεται η κοινωνική ζωή.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό της μοναχικής πολιτείας είναι η ζωή ισότητος [510], μία πανάρχαια και δυσεκπλήρωτη ανθρώπινη επιθυμία πολιτικών, ιδεολόγων, φιλοσόφων, επαναστατών. Είναι ζωή ισότητος γιατί είναι ζωή κοινότητος. Υπαγορεύεται από την υποταγή του προσωπικού βουλευτικού και επιθυμητικού στην εν Χριστώ κοινωνία των αδελφών. Αλλιώς, αν διασώζει

ει μια πνευματική
άντων επιφέρει την
ε όλους, οι άλλοι
άγγελοι, ο Θεός, το
δ, τα πάντα είναι

είναι επιπλέον ζωή χαράς και αγαλλιόσεως που βιώνεται στις καθημερινές πράξεις, ενέργειες, συνάξεις, λατρείες, προσευχές ως αλαλαγμός και κρότησις χειρών [512], ως ο μοναχός να είναι ένας μεθυσμένος, ένας σαλός [513] που δε ζει το παρόν της πεζότητας αλλά μια πραγματικότητα διαφορετική-οντολογική. Στοιχείο αυτής της χαράς είναι παραδόξως το δάκρυ, που συνδυάζει την ικεσία και τη δοξολογία, δείγμα κι αυτό μιας υπέρμετρης αγάπης, η οποία αγκαλιάζει το σύμπαν.

Κυρίως όμως η μοναχική βιοτή είναι ζωή ελευθερίας και αναγωγής στο Θεό· φυγής από την αμαρτία, τους συμβιβασμούς, το χώρο και το χρόνο, την εξορία του Αδάμ, το νόμο και τον καθημερινό θάνατο. Είναι νόστος επιστροφής στον πατρικό οίκο, στη ζωή της χάριτος, γίνεται περιουσία του Θεού, διατηρεί τη ρίζα του, την παράδοσή του, δε χάνει την αίσθηση των πραγμάτων αλλά διαπράττει μία ανταρσία, ένα «ανταρτικί» που του δίνει τη δύναμη ελευθέρως και αβιάστως να τα «βροντήσει όλα» για να μείνει αυτός μόνος με το Θεό και υποστατικά – προσωπικά να ενωθεί μ' Εκείνον [514] και την Εκκλησία. Με διάλογο και κοινωνία προσώπων εν υπακοή προς το γέροντα και την αδελφότητα, διασώζεται η ελευθερία όχι ως σιδερένια πειθαρχία αλλά ελεύθερο δόσιμο αγάπης.

Έτσι η μοναχική πολιτεία γίνεται ζωή καταξίσεως της προσωπικότητας, παρά την ισότητα, και ανεπίξεως στην πληρότητα της εν Χριστώ τελειώσεως. Η φυγή από τον κόσμο συνεπάγεται φυγή από την αβεβαιότητα, την αγωνία, τον περισπασμό, το διχασμό, τη διάσπαση που προκαλείται από τη δεσποτεία του ιδίου θελήματος· ο μοναχός οδηγείται στην πληρότητα, την ακεραιότητα, την καθολικότητα, την οικουμενικότητα, το μαρτύριο [515], την εν Θεώ υποστατική επανένωση του εαυτού του, τη σύναψη του πνευματικού και αιωνίου γάμου [516] του με το Θεό.

Επιπλέον η μοναχική πολιτεία γίνεται ζωή ουρανίων και πνευματικών πραγματικοτήτων [517], που καθιστούν το μοναχό ουρανοβάμονα. Με τη γεροντική καθοδήγηση, την καρποφόρα σιωπή, την τελεία αγνόηση, την απράγμονα ησυχία, την απερίσπαστη απραξία, την έντονη προσευχή, την έμπονη μνήμη, ανάγεται στην «ελλογία» δηλ. την κοινωνία μετά του Θεού Λόγου Ιησού.

[Συνεχίζεται]

[509] Γέροντος Αιμιλιανού, Μοναχισμός, Πορεία προς Θεόν, στο ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ, οπ.παρ. σ.53.

[510] Οπ.παρ. σ. 54

[511] Πρ. 2,44

[512] Ψαλμ. 46,1 και 97,4

[513] Αρχιμ. Αιμιλιανού , Ισάγγελος χορεία, μνημ. εργ. στο συλλογικό έργο *ΟΡΜΥΛΙΑ* , σ. 157-160.

[514] Γέροντος Αιμιλιανού, Μοναχισμός , πορεία προς Θεόν,οπ.παρ.,σ. 59-60 .

[515] Αιμιλιανού Αρχιμ. , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 1, σ. 308

[516] Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 211-217

[517] Γέροντος Αιμιλιανού, μνημ. εργ. στο *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ* , οπ. παρ. , σ. 68